
Jász Attila

A „PILLANTÁSOK KÉZIKÖNYVÉ”-BŐL

OMÁZS címszó

[És anyyi]

És anyyi mindent kellene még
tanulni. A téli fákon kívül.
Leginkább a saját nyelvemet,
mikor éppen ez vagy az nyomaszt,

például, nem találok a hangomat,
és úgy tűnik, végleg elveszett,
nem jön ki még egy kis rekedt
hangocska vagy szócska se, és

már menthetetlen és hangtalan
álldogálok csak itt, és céltalan.

[Az öregedés olyan]

Michaux-játék

Az öregedés olyan betegség,
egy ismeretlen lepedék,
mely a múlt idővel arányosan
alakítja ki telepét

az arc vonásain.
Beleivódik a bőr ráncaiba,
előregíti a testet,
de a lélek persze, ez öreg hiba,

nem öregíthető így.
Visszatükrözi a test vágyait,
s lehetőleg nem hagyja, de közöttük
a szakadék még tátog egy kicsit.

Így hasonul az anyaghoz
(vagy fordítva, testhez a lélek?),
s ettől függően lesz majd halandó
vagy épp halhatatlan a lényeg.

[Gyerekkor]

P. J.-imitáció

Nyarak kertje. Gyerekkor.
Két fiatal gyümölcsfa között
egy kisasztal. Papírlap. Vakít.
Árnyékomban öreg kutya hever.

Tovább lassítom a pillanatot,
közelítek, jobban lehessen látni,
ahogy a fa törzsének támasztott
férfibicikli eldől. Rozsdás küllőin

még néhány percig vagy óráig
körhintáznak az alkonyati
napsugarak. Talán utoljára.
Holnap lebontjuk a sátrakat,

aztán indulunk haza.

Schein Gábor

(SÉTÁLT ÉS NÉHA)

sétált és néha olvasott. egy félbemaradt betonkoszorú korlátjának
dőlve figyelte a kavicsos parton napozókat:
a kövek közt megcsillant egy-egy szilánk, följebb kevés fű, víz felé
hajló nyárfák. és a folyón olykor elúszott egy hajó
vagy uszály. rajtuk zászlók, feliratok, nyomukban szétnyilazó hullámok
domborodtak, ágakat sodortak és kiérve kicsit magasabbra
kúsztak a parton. a nap élesen ragyogott a folyó tükrén. a szürke víz
az úszók szájába, orrába csapott, minden igyekezetük
ellenére alig haladtak. a betonkoszorú másik oldalán egy fiatal nő ült,
előtte babakocsi, ujjai közt cigarettát tartva ő is a víz
felé fordult és a nap mintha aranypálcát nyújtott volna felé. a támfal
lábánál üszkös fadarabok, tűznyomok hevertek, és egy
elfeketedett galambtetem. amikor elindult, hogy lejusson a kiégett
csónakházhoz, számolni kezdte a lépcsőfokokat, mint
gyerekkorában. onnan a fűvön egy keskeny csík ki volt taposva, azon
ment végig a mólóig, miközben elhagyott egy barnára
pácolt faasztalt, két oldalán padokkal. a móló alatt a fák gyökereit
kimosta a víz, meredek lejtő vezetett le odáig, mely